

הנסיכה הוורודה והאֵלף הצהוב

מאת רג דאון

תרגמה מאנגלית: תומר רוזן גרייס

The Rosy Princess and the Yellow Elf

© Copyright Reg Down

כל הזכויות שמורות לרג דאון 2010. אין לשכפל, להעביר או להשתמש בסיפור זה בחלקו או בשלמותו בכל צורה ללא רשותו של המחבר, מלבד ציטוטים קצרים במאמרי ביקורת ובחוויות דעת.

היה הֵיָה פעם אֵלף צהוב. הוא היה כולו צהוב – אפילו האף שלו היה צהוב, ואפילו השם שלו היה צהוב! הוא פיזז לפה ופיזז לשם, הוא טס ופיזז לכל מקום, הוא נראה כמו כתם של אור שמש! "ספֵּלאש!" הוא עף על נוריות צהובות מבהיקות. "ספֵּלאש!" הוא נחת במרכז סביונים מחוללים. "ספֵּלאש!" הוא עף אל ורדים צהובים – אבל אם הייתם מביטים אל תוך הנוריות והסביונים, הייתם רואים שהוא כבר נעלם משם – ואז הייתם תוהים למה הפרחים האלה נראים כל כך, כל כך זוהרים. "צהוב! צהוב!" קראה אמו בשעת אחר צהריים מאוחרת אחת. "אוי, צהוב, איפה אתה?" אמו הייתה בעצמה כולה צהובה, כל כולה היתה בצבע צהוב רך ועדין, מלבד עיניה התכולות הזוהרות.

"איפה הילד הזה?" מלמלה אמו. "מוטב שהוא יבוא הביתה. הוא כל הזמן מפזז מסביב." לבסוף הופיע צהוב, זוהר הכי שרק אפשר.

"הו, הנה אתה!" קראה אמו. "יש לי מכתב ממלך האדום וממלכת האור שלו. בָּתם, הנסיכה הוורודה, הולכת ונעלמת מן השמיים. אתה צריך להציל אותה."

צהוב עף למעלה אל השמים. גבוה אל השמים הוא עף, יותר ויותר גבוה, עד ששם, במקום שבו שקעה השמש, הוא ראה את שארית הנסיכה הוורודה דועכת אל תוך החשכה.

"נסיכה ורודה! נסיכה ורודה!" קרא צהוב, אבל היה מאוחר מדי – הערב ירד, ורק חרמש הירח הכסוף והכוכבים הקשיבו. צהוב עף מטה אל האדמה ולתוך החושך. עמוק לתוך החושך עף צהוב. עד מהרה הוא נותר לבדו. הירח נעלם. הכוכבים נעלמו. מסביב לו, ים החושך הלך והעמיק ונעשה גדול יותר, וככל שהוא נעשה חשוך יותר, כך נעשה צהוב קטן יותר, עד שהוא היה רק ניצוץ אור זעיר, לא גדול יותר מגרגיר חול קטנטן.

"עדיף שאני לא אמצמץ," חשב צהוב. "אם אעצום את עיניי אפילו לרגע קט, אני עלול להיעלם לחלוטין," והוא הושיט את שתי ידיו הזעירות כדי לגשש את דרכו קדימה.

ואז הוא פגש את הנסיכה הוורודה. הוא לא יכול היה לראות אותה, כי היא הייתה לגמרי בלתי נראית, אבל הוא הרגיש את החום שלה לוחט בחשכה. הוא הרגיש אותו על ידיו ועל הפנים שלו. הוא הושיט את ידו ולקח את ידה החמה בתוך ידו. היא הייתה שקטה מאוד, והוא ידע מיד שהיא ישנה שינה עמוקה.

”בואי, נסיכה ורודה שלי,“ אמר צהוב. ”בואי אתי והתעוררי.“

צהוב הוביל אותה אל שמי הבוקר. הוא הרים אותה, ובעוד הם קמים, החושך נעלם לאיטו. מסביב, החשכה הפכה לכחול כהה מאוד, והירח העייף הלך לישון הרחק הרחק בשמי המערב. הם טיפסו יותר ויותר גבוה, והנסיכה הוורודה להטה אפילו חזק יותר.

הצהוב השמשי נעשה אפילו יותר זוהר, עד שהם תפסו את קרני השמש ונסקו מעל לאדמה. ”היא חזרה! היא חזרה! הנסיכה הוורודה שלנו חזרה!“ קראו מלך האדום ומלכת האור שלו, בעוד שמי הבוקר נמלאו בזוהר חמים.

האָלף הצהוב והנסיכה הוורודה התחתנו, כמובן, מתחת לקשת בענן, כמובן. ונולדו להם המון ילדים מקסימים, כמובן – כולם כתומים, כמובן. והם חיו באושר מאז ועד עולם, כמובן, כמובן, כמובן.